

II.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Søværnets Ordning.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 27de Oktober 1876.)

Udvalgets Flertal (Carstensen, Fallesen, Frijs-Frijsenborg, Jessen, Jonquière, Magius og Luren) maa ligesom i sidste Samling udtale, at det nærer den Overbevisning, „at Rigets Forsvar med Nødvendighed kræver en kraftig og tids sparende Udvikling af vort Søværn“, der ikke blot bør danne Forsvarets første Linie, men tillige skal sætte os i Stand til saavidt mulig at koncentrere Kræfterne i anden Linie ved at hænde Forbindelsen mellem Sjælland og de øvrige Landsdele. — Den Op-gave, der saaledes er stillet Søværnet, kan efter Flertallets Opfattelse kun løses, naar det raader over et for dette begrænsede Formaal tilstrækkeligt og hensigtsvarende Materiel, og naar dette Materiel faar en fyldestgjørende Kampeevne, hvilket udfordrer, at Besætningen til hvert enkelt Skib i sine enkelte Led og som samlet Hele staaar paa Høide med andre Magters Besætninger, og tillige er i Stand til med saa Dages Varfel og uden nogen indledende Øvelse at optræde paa Kamppladsen. — Da dette er det Maal, som Ordningen bør tilstræbe, og da Regeringens Forslag gaar i denne Retning, slutter Flertallet sig i alt Væsentlig til dette.

Det er en given Sag, at enhver Søværns-ordning, som ikke er bygget paa bestemte Forudsætninger om Materiellets Størrelse og Sammen-sætning, maa savne et Udgangspunkt, og at man derfor maa grunde Ordningen paa det Materiel, man har og i den nærmeste Fremtid venter at faae. Det vilde imidlertid være meget ønskeligt, om man i selve Ordningens Lov kunde have en bestemt Slaadeplan til Udgangspunkt; men, da Udviklingen paa Søværnets Omraade er af den Vækkelse, at der vanskeligt for Tiden kan op-stilles en skarpt betegnet Plan for et større

Antal Mar, slutter Udvalget sig til den Antydning om Materiellets Størrelse og Beskaffenhed, som findes i Lovforslagets § 2, uagtet denne forekommer Flertallet mindre bestemt end ønskeligt.

Med Hensyn til Personnellets Tilvæiebringelse og Uddannelse ere vi mindre gunstigt stillede, idet Udviklingen er gaaet i den Retning, at vi ikke holde en fast Stof af Liniebesætninger altid inde, og vi ere saaledes henviste til at bygge Skibsbesætningernes Uddannelse og Organisation paa en Rjærne af faste Befalingsmænd. Derved stiger Kravet til dissees Cone baade til at uddanne Folkene i Fredstid og til at føre dem i Krigstid, ligesom det derved bliver en by-dende Nødvendighed, at de under Krigsbered-skab indkaldte Folk have en nogenlunde tilfreds-stillende Uddannelse og tillige have erhvervet denne paa et Tidspunkt, der ligger saa nær Ind-kaldelsen i Krigstid, at det lærte endnu kan være i frisk Minde.

Flertallet mener, at Lovforslaget giver nogenlunde Betyggelse i de nævnte Retninger, og det ser i Gjenindkaldelsen et meget virksomt Middel til at udvikle Folkenes Dygtighed og til at styrke deres Tillid til Raadet, medens det paa den anden Side maa fremhæve, at Gjenindkal-delsen ikke medfører nogen ubillig Forøgelse af Bernebyrden, da Søværnets Folk trods Gjenind-kaldelsen med Hensyn til Tjenestetiden i de fleste Tilfælde vilde vedblive at være gunstigere stillede end Herrens. Vil man blot tilnærmelsesvis op-naa det samme Maal af Uddannelse ved en enkelt Indkaldelse, maa der stilles Krav til saa om-fattende Øvelser, at Gjenindkaldelsen bliver fordel-agtigere i finantiel Henseende. — Hvad Under-officerernes Uddannelse angaar, lægger Flertallet en særdeles Vægt paa, at der igjennem denne tilvæie-